

Ty nejlepší povídky ze soutěže
VÁŠ DIVERGENTNÍ SVĚT

Divergent Czech

HELENA DRDLOVÁ
DOMINIKA VAŇKOVÁ
ILKA PACOVSKÁ A DALŠÍ

COOL
BOO

COO
BOO

HELENA DRDLOVÁ • DOMINIKA VAŇKOVÁ
ILKA PACOVSKÁ • KATEŘINA ŠEVČÍKOVÁ
SIMONA MICHÁLKOVÁ • SÁRA HOFBAUEROVÁ
OLAJDA HABÁSKOVÁ • BARBORA JANOVSKÁ
ALŽBĚTA KOMRSKOVÁ

COO
BOO

© Helena Drdlová, Dominika Vaňková, Ilka Pacovská,
Kateřina Ševčíková, Simona Michálková, Sára Hofbauerová,
Olajda Habásková, Barbora Janovská, Alžběta Komrsková, 2015

ISBN 978-80-7544-012-9

NA ÚVOD

Milí čtenáři,

na následujících stránkách naleznete soubor těch nejlepších divergentních povídek z naší soutěže! Byla to první literární soutěž, kterou jsme v Cooboo vyhlásili, a já pevně doufám, že ne poslední. V jejím zadání znělo, že nám autoři mají posílat texty, jež popisují divergentní svět z jejich vlastního a originálního pohledu, texty, které vyjadřují jejich představu divergence, odlišnosti či čehokoli jiného, co si pod tímhle slovem představili. Základní premisa a podmínka byla, že **nesmělo jít o fanfiction na Veronicu Rothovou**.

Tyto příběhy tedy jsou inspirovány fenoménem **Divergence**, ale v žádném případě ho nevykrádají. Obstojí samostatně, jsou jeden originálnější než druhý a myslím, že dohromady moc pěkně rezonují. Je to totiž zvláštní směska těch nejrůznějších stylů a autorských hlasů. Jak se píše v anotaci, najdete tu povídky o lásce na ten nejpodivnější možný způsob. Povídky křehké a něžné, ale i plné akce. Povídky, jejichž hlavní hrdinové vám budou pít krev... ale snad ne zas tak moc. Pevně doufám, že si tohle čtení užijete!

TP

MÁŠ TO V KRVI

Helena Drdlová

1. místo v soutěži Váš divergentní svět

Kdyby měl někdo možnost ono ráno zpětně hodnotit, nejspíš by řekl, že začalo vcelku nevinně. Začalo sluncem.

Sluncem... a krví.

+++

První den podzimního semestru. V srdcích a myslích všech studentů okamžik nadmíru tragický, onoho roku však tak teplý a slunečný, až přímo vybízí k poznámkám o perlách a sviních.

Studenti střední školy svatého Johanna Dánského už pár minut nezávazně štěbetají na školním dvoře. Lidé postávají v malých ostrůvcích stínu, rozebírají, kdo kde strávil dovolenou a komu se přes léto podařilo zhubnout. A čekají. Medici mají dorazit přesně v devět.

Na vybetonovaný dvůr praží slunce. Cena stínu se měří zlatem. Není proto divu, že to nejlepší místo – čtverec zažloutlé trávy pod mladým okrasným javorem – obsadila suita Harley Ventonové. Skupinka uniformně oblečených dívek ani na chvíli neodlepí oči od obrazovek mobilů a se

svými obarvenými, uměle prodlouženými hřívami by každá z nich mohla být chodícím rčením „dlouhé vlasy, krátký rozum“.

Kdosi snad zlomyslně zastavil čas. Až když už to vypadá, že jsou žáci odsouzeni strávit na školním dvoře zbytek věčnosti, otevírá se automatická příjezdová brána. Z amplionů zazní první tóny hymny.

„Co je to za škváru?“ žertuje kdosi. Několik lidí se zasměje, ale zbytek nevěnuje vtipálkovi pozornost. Hovor utichá. Všichni obracejí zrak ke vchodovým dveřím. Z nich vychází žena v kostýmku a s dokonale upraveným světlým mikádem. Po boku má dva muže. Ač je jejich skutečné zaměstnání nepoměrně nudnější, címsi připomínají bodyguardy.

Susan Laneová, ředitelka a neomezený diktátor střední školy svatého Johanna Dánského, čeká, dokud se pozornost všeho studentstva neobrábí k ní. Škrobeně se usmívá.

„Milí žáci, dovoluji vám, abych vás po prázdninách přivítala zpět ve škole.“ Nikdo ze studentů její optimismus očividně nesdílí. „Mnohé z vás vidím letos naposled, některé mám naopak tu čest potkat poprvé a následující čtyři roky se budu těšit jejich milé společnosti.“

V davu to zašumí potlačovaným smíchem. Ředitelka je poměrně mladá, nad jejím šroubovaným vyjadřováním se ale čas od času usklíbá celá škola.

Je však jen jedna osoba, která se odváží říct to nahlas.

„Poslouchá se ta stará čarodějnice vůbec?“

Harley Ventonová si s bohorovným klidem namotává na prst pramen hnědých vlasů a na tváři jí pohrává zlomyslný úsměv.

Ředitelka po ní vrhne rychlý pohled, ale falešný úsměv z její tváře nemizí; strojené nadšení zůstává.

„Než přejdeme k oficiálnímu zahájení, musíme jako každý rok vyřídit nezbytné formality. Však to znáte,“ pokouší se o vřelý tón. Odpovědí je jí ledové ticho. „Každou chvíli by měli dorazit medicí. Poprosím dámy, aby se postavily do fronty. Jakmile budou odebrány vzorky a vyhodnoceno měření, přečtu seznam dívek, které se neprodleně dostaví sem ke mně.“

Posune si na nose obroučky brýlí. „Jak jsem řekla, jde o běžnou záležitost. Všechny to víte. Dopředu vás tedy prosím, abyste zachovaly klid a neztrapňovaly sebe i ostatní nějakými hloupými scénami, ano?“

Odpovědi se nedočká. V tu chvíli totiž otevřenými vraty vjíždí tři bílé dodávky a zastavují na rozpáleném parkovišti. Z předních dveří vyskakují desítky mediků, stejně sterilně bezbarvá jako jejich vozy.

Dívky bez reptání zaujímají místo v jedné ze tří front, které se začínají kolem vozů tvořit. Zástupci mužského pokolení naopak dál polehávají ve stínu v předtuše skutečně dlouhého čekání. A i když to tak podle jejich tváří nevypadá, jsou těmi šťastnějšími – po nich nikdo nebude chtít ani kapičku krve a svou diagnózu už všichni dávno znají.

+++

Harley zabere místo usměvavé blondaté prvačce, čímž elegantně předběhne dobrou polovinu fronty. Dívku to očividně namíchne, proti *královně roje* si však nedovolí pronést ani půl slova.

I když slunce nemilosrdně pálí, medicí vykládající na asfalt plastové stoly se mile usmívají. Zatím.

Rychle se dávají do práce.

Muž obsluhující Harleyinu frontu nemůže být starší než pětadvacet; s hladce oholenou tváří vypadá ještě mladší. Má sympaticky nazrzlé vlasy.

„Jméno?“ ptá se, jako by ho skutečně rád věděl.

„Ventonová. Harley.“

Škrábe cosi do záznamového archu. „Ventonová?“ nadzvedne ryšavé obočí. „Shoda jmen, co? Tuhle otázku asi musíte nenávidět.“

Harley se ušklíbne. „Máte pravdu, nenávidím. Tím hůř, že to není shoda jmen. Jsem její dcera.“

Medik zčervená.

„Vážně?! Promiňte... Ruku?“ požádá ji nejistě. Tak pomalu, aby ukázala, jak moc ji to obtěžuje, si vyhrne rukáv a natáhne k němu pravé předloktí.

Medik se sklopenýma očima chystá injekční stříkačku. Budiž mu přičteno k dobru, že i přes rozpaky se mu ani trochu nechvěje ruka.

„Sakra!“ Když jí jehla vnikne pod kůži, Harley tiše sykne. A ve chvíli, kdy medik natáhne do stříkačky temně rudou tekutinu, odvrací zrak. Pro jistotu. Zvedá se jí žaludek.

„To je všechno, děkuji vám.“ Mladík zřejmě nabyl zpět část ztracené jistoty, protože k ní zvedá oči a maličko se usmívá. „Tady se prosím podepište. A pozdravujte paní starostku.“

Harley naškrábe na arch nečitelný klikyhák a co nejrychleji mizí.

Pod javorem už na ni čekají Bethany a Linda. Harley zběžně kontroluje čas. Fronta se hýbe k zbláznění pomalu – do školy se hned tak nedostanou. Znuděně si prohlíží potíci se mediky i křečovitě stažené tváře studentek.

„Stejně nechápu, proč tohle dělají,“ protahuje Bethany namalovaný obličej.

„Nedávala jsi pozor v biologii, génie? Musí zjistit, jestli máš to, no... Zdravý geny,“ odpovídá Linda a usilovně něco hledá v kabelce.

„Zdravý geny? To je pitomost. Kdyby nebyly zdravý, přece to poznají hned napoprvé a nemusí s tím šaškovat třikrát do roka.“

Linda vítězoslavně vytáhne rtěnku. Zvedne blondatou hlavu, a zatímco se líčí, mžourá po Bethany. „Tím je právě hemofilie divná. Můžou tě testovat třeba deset let a na nic nepřijdou. A pak se to z nějakýho důvodu spustí a najednou máš testy pozitivní. Říká se tomu... superlatentní chorooba nebo tak nějak.“

Bethany krčí rameny. „Já v biologii spím.“

„Mlčte, vy dvě,“ zavrčí Harley. Dívky ztichnou. Královna roje přivřenýma očima pozoruje, jak u první dodávky konečně sklízí stůl a zavírají dveře. Zrzavý medik zatím stále pracuje.

„Co myslíte, kolik jich letos seberou?“ ptá se zamyšleně.

„Seberou? Koho?“

„Koho asi, huso,“ zašklebí se na Lindu Bethany. „Krvavých.“

„Já myslím, že hodně. Otec říkal, že podle posledních statistik *nakažených jedinců rapidně přibývá*,“ mudruje Linda. „A že přes léto se objevuje nejvíc spouštěcích faktorů.“ Harley mlčí, i když jí blondýnka a její vševedoucí otec pravidelně lezou na nervy. Nemá náladu na hádku. Ne *ted* a *tady*.

Místo toho se jedovatě usměje. „Řekla bych, že to budou nejmíň dvě prvačky. Ne, tři. Vsadíte se?“

Na zlomek vteřiny zalétne očima k dodávkám. Teď už zavírají i zbývající dvě.

Linda se po ní dívá a vyděšeně vrtí hlavou. „Vážně, zlato? Nemyslíš, že tohle už je trochu moc? Chápu, že sledovat ty husičky je zábava, ale sázet se...?“

„Já do toho jdu!“ skáče jí do řeči Bethany. „Podle toho, co říká tady slečna geniální, hádám aspoň pět.“ Vytahuje z peněženky modrou bankovku. Harley sahá do kabelky.

„No tak, *slečno geniální*,“ ušklíbne se na Lindu. „Když jsi moc velký zbabělec, aby ses sázela, co takhle zeptat se ostatních? Obejdi lidi a pošli je sem, buď tak hodná.“ Mávnutím ruky Lindě naznačuje, aby zmizela. Dívka na ni chvíli nechápavě hledí, ale když se k ní Harley s Bethany otočí zády a začnou se čemusi hihňat, celá rudá mizí.

„Hej, Ventonová, prý se tu někdo sází!“

Z druhého konce dvora k nim spěchá hlučná parta. Ethan, samozřejmě. Z jeho kožené bundy řve exkluzivita a v úsměvu se mu blýskají rovné bílé zuby. „Sázíte se o prvačky? Jak můžete být tak nechutně zvrhlé a kruté, dámy?“

Harley mu posílá vzdušný polibek.

„Je mi z vás zle,“ pokračuje s rukou přitisknutou na srdci. „Tak zle, až jsem dostal chuť si taky vsadit.“

Za hurónského řevu dávají postupně všichni ze skupiny peníze do banku, navzájem se plácají po zádech nebo si hlasitě spílají. Plácek pod javorem je za chvíli plný lidí. Všichni chválí Harleyin nápad.

Jsou v nejlepším – někdo právě vsadil obnos rovnající se průměrné měsíční mzdě, dle všeho hluboce přesvědčený, že druhý ročník letos ztratí alespoň polovinu studentek – když vtom se otevrou dveře první dodávky. Ven vylézají tři medicí.

Už se neusmívají.

Hluk samovolně utichá. Studenti – a studentky především – se sroculí do skupinek a pokradmu sledují bílé dodávky. Některé se drží za ruce.

Z uvolněné atmosféry je během chvíle dusivé ticho.

Všichni sledují, jak ředitelka zdraví hematologa, vedoucího mediků – tyčkovitého muže s tlustými brýlemi a začínající pleší. Přebírá od něj list.

Seznam.

Na onen kus papíru se v tu chvíli upřou tři stovky párů očí. Do nastalého ticha někdo tiše zavzlyká.

„Miluju, když se ty chudinky takhle hroutí.“ Harley promluví dostatečně hlasitě, aby měla jistotu, že ji dobře slyší jak ředitelka, tak všechny pobledlé prvačky. Ethan a Bethany vyprsknou smíchy.

Nemůžeš na mě, usklíbne se Harley v duchu, zatímco sleduje ředitelku. To já držím všechny trumfy. Stačí jediný telefonát z radnice a máš problém. A ty to dobře víš.

Laneová dělá, jako by ji neviděla. Odkáže si.

„Jak jsem řekla, mám tady seznam děvčat, která se neprodleně dostaví za doktorem Burtonem. Apeluji na vaši racionalitu a doufám, že se obějdeme bez jakýchkoli scén.“

Vzlykající dívka se přestává ovládat. Dvorem se nese její hlasité, pronikavé kvílení.

„Zvyšuju sázky, vážení,“ oznamuje Harley. „O co, že tuhle chudinku seberou!“

Ředitelčina další slova zanikají v hlasitém smíchu.

„Klid! Vážení, tohle je škola, ne zvěřinec! Uklidněte se!“ Neztrácí kamennou masku, ale Harley vidí, jak jí cuká pravé obočí.

Jen si to zkus řešit, babizno. Víš, že se mnou nikdy nebylo lehké pořizování.

Trvá to dlouho, ale nakonec vřava přece jenom umlká. Ředitelka uhladí papír, jako by jim ho chtěla připomenout. Úspěšně. Během pár chvil by bylo slyšet špendlík dopadající na asfalt.

„Budu postupovat po ročnících, ale žádám vás o klid, vážení – nenutte mě opakovat každé jméno čtyřikrát, nebo tu budeme až do večera.“ Sklopí oči k papíru. „Takže poprosím Alette Blanchovou, Nainu Barkatovou, Berget Folarovou...“

Prvačky jsou tak vyděšené, že se nezmůžou na žádný odpor. Na základních školách se zatím hromadné testování neprovádí a většina z nich zná onu dusivou chvíli před vyřknutím ortelů pouze z každoroční návštěvy u lékaře. Tady, před celou školou, má jejich diagnóza pachout veřejné hanby. Většina jich po zákroku změní školu. Ty ostatní si celé čtyři roky ponosou cejch krvavé, nemocné obludy.

Nakonec se jako první zhroutlá drobná tmavovlasá druhačka. Na půli cesty propuká v hysterický pláč a medicí ji vzpouzející se táhnou pryč. Z davu se ozývá nervózní smích. Je to ta, která předtím plakala. Harley přijímá vsazené peníze a vrhá na ředitelku jeden úsměv za druhým. Směje se tak dokonale, že z její tváře není možné vyčíst takřka nic. Dvojitá dávka antiperspirantu a těžký parfém skrývají pach nervózního potu a ruce má dokonale uvolněné. Ovládá se. Nepřiznala by ani sama sobě, že se bojí.

Jediné, co ovládnout nemůže, je arytmiicky bušící srdce. Ředitelka už přečetla první i druhý ročník. Ve třetím moc jmen není – většina nemocných je označena hned po nástupu na školu a šance, že se osudný gen objeví tak pozdě, není vysoká.

„Emily Fergusonová, prosím.“

Kdosi zaúpí. Všichni se ohlédnou.

Emily, malá baculatá zrzka, je ve tváři úplně zelená. Žmoulá lem sukne a zmateně se rozhlíží, jako by nemohla uvěřit, že právě přečetli její jméno.

„Emily Fergusonová. Pojďte za mnou.“

Kdosi dívku vystrčí z řady.

„Ne.“ Řekne to potichu, ale upírá na ředitelku vzdorovitý pohled.

„Prosím?“

Nikomu neušlo, jak Laneová kývá na své dva bodyguardy, školníka a zástupce.

„Nechte mě být!“ Emily udělá krok vzad, ale dav už ji mezi sebe nepřijme. „Nemůžete mě odvést! Já chci mít dítě, rozumíte?! Nejsem nemocná! Nemůžou mě vykastrovat! Pustte mě! Pustte!“

Je to rychlé a na chvíli to všem vezme slova. Zmítající se Emily mizí v dodávce. Ředitelka se strojeně usmívá. „Neznemožňujte se tak dětinským chováním, děvčata. Víte, že nemá smysl dělat scény. Dále bych poprosila Parvati Shantanovou...“

„Vždycky jsem věděla, že na tu kvočnu jednou doje,“ obrací Harley oči v sloup. „Chtít si už na střední pořídít dítě, to není normální. Je jasný, že byla nějak úchylná.“ Skupinka pod javorem se hlasitě směje.

„Klid, prosím,“ vyzývá ředitelka. „Už vás nebudu trápit dlouho. Ze čtvrtého ročníku tu mám jen jedno jméno.“

Ať se snaží sebevíc, vyrovnanou maskou proběhne nekontrolovatelný tik. Prsty křečovitě sevrou ucho kabelky. V uších slyší tep vlastního srdce.

„Harley Ventonová.“

+++

A je to tady. Svět utichá a zastavuje se, aby mohl v následující vteřině vybuchnout. Šepot se mění na hlasitý hovor. Pak na řev. Ředitelka už se ani nesnaží studenty mírnit.

Harleyina skupinka se rozevívá, ustupují od ní, jako by měla lepru... Chce se hádat, říct té odporné babizně, ať si z ní nestřílí, protože tohle rozhodně nemůže být pravda, a že až se to dozví matka, může se s ředitelským křeslem rozloučit. Ale jazyk jí zdřevěněl. Co říct? *Jak* to říct? Jak se vlastně mluví, chodí, dýchá? Myslí?

Nemá smysl dělat scény. Neznemožňujte se tak dětinským chováním...

„No tak, Harley, *laskavě nás nezdržuj.*“ Ředitelčin hlas je tekutý jed.

„Pohni, Ventonová,“ syčí kdosi. Ethan.

Lidé, se kterými se ještě před minutou smála, ji teď pozorují se stejnými sympatiemi, jaké by si vyhradili pro malomocnou. Copak nevidí, že je to jenom trapný omyl? Nic ale nezíská, když začne protestovat. Ne teď. S ředitelkou si to vyřídí v soukromí. A tak zatne zuby a vykročí k bílým dodávkám. V zádech cítí oči celé školy. Přemáhá touhu běžet. Všechno by tisíckrát zhoršila, ví to, ale je to daleko, tak *příšerně* daleko...

„Tohle vás bude mrzet,“ šeptá, když konečně stane po ředitelčině boku. „Až se o tom matka dozví, půjdete k soudu.“

„Neměj falešné představy, drahoušku,“ usmívá se Laneová. „Paní starostka by si především měla ohlídat, aby neobjevili vadný gen i u ní. To by jí při příštích volbách moc nepomohlo. Stejně jako to, že zachraňovala hemofilickou dcerunku, nemyslíš?“

Harleyinu odpověď přeruší důrazné odkašlání. „Nastupte si, slečno.“ To ten vysoký plešatý medik. Opoprvživě si ho přeměří, ale neprotestuje. Dveře za ní dutě bouchnou. Zvenku slyší, jak ředitelka znovu všechny vítá a vyzývá je k přesunu do auly.

V dodávce je pět mediků a asi deset dívek v různých fázích zoufalství. Emily pořád dokola žvaní, že se určitě spletli a něco takového *jí* přece nemůžou udělat.

Husa! Copak neví, že brekem nic nevyřeší?

Harley se k něčemu takovému nehodlá snížít.

„Kdo z vás tady šéfuje?“ zeptá se tónem, který nenechává nikoho na pochybách ohledně současné paní situace.

Medici se po sobě rozpačité podívají. „Doktor Burton,“ odpovídá Harleyin zrzavý známý nejistě. „Ale teď tu není...“

„Takže můžu mluvit s vámi? Ano? Fajn.“ Harley si založí ruce na prsou. „Teď dobře poslouchajte, protože na tom závisí, jestli budete kdy v životě dělat něco jiného než lízat boty nadřizným.“ Přistoupí těsně k medikovi a pase se na jeho výrazu. „Moje matka je starostka. Zkuste si představit, kolika různými způsoby je schopná vás zničit. Odporujte mi a budete na-

dosmrtní dělat podřtašku. Jestli si tuhle práci vůbec udržíte. Udělejte, co chci, a do tří let můžete vést vlastní oddělení. Stačí, když se shodneme, že tohle celé je příšerný omyl a naprostá pitomost. Rozumíte?“

Medik na ni konsternovaně zírá. Pak přikývne. Opatrně, váhavě, ale je jí jasné, že souhlasí. Jenže než stačí cokoli říct, přitochí se k nim nějaká žena. Šedivá myš. Podává medikovi papír.

„Sebastiane? Tady jsou výsledky té Ventonové.“

Na Harley se ani nepodívá.

Zrzek začne číst. Na čele mu vyroste hluboká vráska.

Pak jí vtiskne papír do ruky.

„Je mi to líto. V žádném případě vás nemůžu pustit.“

Harley přehlédne očima řadu nesrozumitelných čísel prokládaných latinou. Rozumí teprve až poslednímu odstavci. Čte.

Hemofilie typu B; těžká forma; faktor IX 0,7 %; riziko vytvoření inhibitoru. Nejvyšší stupeň ohrožení.

Chce křičet, ale nemůže najít hlas.

„Uklidněte se,“ přiskakuje k ní šedá myš, najednou starostlivost sama. „Všechno bude v pořádku, slečno. Zavezeme vás do nemocnice na podrobnější testy, tam vám všechno vysvětlí, nemusíte se bát. Je to jenom malá operace, za týden budete zpátky ve škole.“

Harley klesá na plastovou sedačku.

V pořádku...? *Nic* nebude v pořádku. Není tak pitomá jako Emily, v nejmenším ji netrápí, že nebude mít děti. Ale i pro ni znamená sterilizace cejch.

Nikoho nezajímá, že neplodné ženy už hemofilický gen nikomu nepředají a nejsou pro společnost nebezpečné. Ta nemoc už je moc rozšířená. Příliš často chodí po ulicích lidé – muži – s podlitinami a červenou páskou na ruce. Příliš velká část populace trpí chorobnou krvácivostí a nikdo s tím nedokáže nic udělat. Hemofilie už se světu příliš zažrala pod kůži a jediný viník, kterého lidstvo našlo, jsou ony – ženy, které nemoc předají, ale jim samotným neublíží.

Jako v zlém snu se jí před očima míhají statistiky. Za poslední dva roky se podařilo nezaměstnanost sterilizovaných žen snížit na osmdesát procent. Ví to přesně, byl to jeden z bodů matčiny poslední kampaně. Skutečný úspěch. Dvě krvavé z deseti zaměstnají někde v továrně, aby tam otročily za směšný plat a nechaly se šikanovat.

Jaké by asi bylo podstoupit tu operaci, dostudovat na jiné škole a pak do smrti živořit jen proto, že na ni ta káča ředitelka měla spadeno? Jiný důvod v tom Harley vidět nemůže a nechce.

To se nestane. Nikdy!

Vstává a trhnutím otevírá dveře. Sama je napůl překvapená, že nejsou zamknuté.

„Slečno...!“

„Matka se dozví o vašem neprofesionálním chování,“ obojí se na medika, „a buďte si jistý, že ještě rád půjdete dělat někam k pásu.“

Vyskakuje z dodávky a rychlým krokem míří ke studentskému parkovišti. Dvůr je liduprázdný.

„Hej, stůjte!“

Zrzavý medik vylézá z dodávky a utíká za ní. Jeho křik zaslechli dva další, školník a plešatý hematolog. Naštěstí jsou pomalí – medik je na půli cesty k ní, když jim teprve dojde, co se děje. Harley se rozběhne. Pohmatu najde klíče od auta. Odemyká. Medik ji dohání, slyší za sebou jeho dupot.

Neohlíží se.

Zrychlí.

Skočí do auta a zabouchne právě ve chvíli, kdy po ní chňapne. Okamžitě zamyká a startuje.

„Vystupte! Děláte si to mnohem horší! Okamžitě otevřete, slyšíte!“

Rozloučí se s ním zvednutým prostředníčkem a zařváním motoru. Medik odskočí, auto vystřelí z parkoviště a nechá za sebou jen oblaka zvrženého prachu.

+++

Zadní bránu našťestí nezavřeli. Harley opouští školní pozemek a řadí se na hlavní cestu vedoucí k dálnici. Do patnácti minut bude doma. Pohled jí padne na telefon koukající z rozepnuté kabelky. Měla by matce zavolat teď, nebo až z domu...?

Pani starostka by se měla starat především o sebe. Při volbách by jí moc nepomohlo, že se snažila zachraňovat hemoflickou dcerunku.

Pitomost! Čím dřív to udělá, tím líp.

Když vytáčí matčino číslo, třese se jí ruka.

Píp.

Píp. Píp.

Zvedni to, opakuje v duchu, i když velká část jí samé – ta iracionální, vyděšená část – se modlí v opak.

Píp. Píp. Píp.

Píp...

„Ahoj Harley,“ ozve se ze sluchátka ženský hlas. Je chladný, neosobní. Úřední. „Proč mi voláš z vyučování? Děje se něco?“

V tu chvíli Harley ví, že to nezvládne. Zastavuje u krajnice, dutým hlasem matce vypráví události onoho rána a ze všech sil polyká slzy.

„Těžký případ? Utekla jsi? Na dálnici?“

Na druhé straně je ticho. *Dlouhé* ticho, až se začíná bát, že to matka položila.

„Nevíš, jestli Laneová někam volala? Noviny, policie?“

„N... nevím. Nejspíš ne.“

„Dobře.“ Jako by si matka odškrtnla položku na seznamu. „Děkuju, miláčku, žes mi zavolala. Ze školy jsem zprávu vůbec nedostala. Kdybych se to dozvěděla jako poslední, mohlo by mě to dostat do opravdu vážných problémů.“

„A... a co já? Co když mě chytí? Musíš jim vysvětlit, že nejsem krvavá.“

„Uklidni se, Harley. Jeď domů a počkej tam, ano? Až přijedou medicí a policie, nemusíš se ničeho bát. Ve tvém věku se ten útěk neposuzuje jako trestný čin a každý soudce by musel uznat, že jsi prostě zpanikařila. Já

tu mám ještě jedno jednání, ale hned jak to bude možné, přijedu domů. Hlavně se nerozčiluj a udělej všechno, co ti řeknou. Kdybych to náhodou nestihla, přijedu za tebou před operací do nemocnice.“

„To nemůžeš!“ Teď už na matku ječí. „Já nejsem nemocná, rozumíš?! Tohle všechno je omyl. Ředitelka na mě měla spadeno a podvrhla výsledky. Musíš mi pomoci. Jsem tvoje dcera, nemůžu být krvavá!“ Zhluboka se nadechne. „Nepojedu domů. Jedu za tebou na radnici.“

Jako by chtěla zdůraznit svá slova, nastartuje.

„Zbláznila ses, Harley? Jeď domů, ano? Jestli nejsi schopná zvládnout to sama, vyrazím hned a vyřídím to, ale přestaň si laskavě vymýšlet nesmysly. Nechci tě na radnici ani vidět. Jeď domů, uvař si kafe a počkej tam na mě, rozumíš?“

Harley zadusí hysterický vzlyk.

„Tak *rozumíš*?“

„Ano.“

„Hodná holka. Neboj, všechno dobře dopadne. Pa.“

A okamžitě zavěsí.

Teď, když si konečně může dovolit pláč, slzy najednou nepřicházejí. Sedí a tupě zírá do zpětného zrcátka.

Domů nemůže. Odvedou ji a nic se nezmění. Zbytek života stráví v žumpě. Má jet na radnici? Co matka udělá, když k ní vpadne přímo ve chvíli, kdy si zajišťuje falešné výsledky vlastního krevního testu? Dala by ruku do ohně, že se žádná schůze nekoná – starostka se jenom stará, aby i nadále starostkou zůstala. Podezření se pomalu mění na hrůznou, obludnou jistotu.

Matka ji hodila přes palubu.

+++

Nepamatuje si, jak dlouho tam seděla, ochablá a naprosto bezmocná. Přestože je podzim, slunce peče a v černém autě je k nevydržení. Harley

se potí, ale klimatizaci nechává vypnutou. Tělesné nepohodlí trochu zmírňuje ten strašlivý pocit prázdnoty.

Domů se vrátit nemůže. Matka ji opustila. Má utéct? Na venkov, pryč ze země? Hemofilického genu se tím nezabaví.

Musí zmizet, ale kam?

A pak si uvědomí, že jedno místo má celou dobu přímo pod nosem.

Nastartuje.

+++

Dálnice široce obkružuje město, než se kousek za řekou odpojí a pokračuje na jih. Kdyby jela domů, už by dávno odbočila, ale Harley je pevně rozhodnutá.

Zastavuje na benzínové pumpě. Z kabelky vytáhne tmavé sluneční brýle, nasadí neprůstřelný úsměv a vpluje do obchodu.

Hned poté, co umlčí vlastní hrdost, si bere velké balení papírových kapsníků. Lahev minerálky, nějaké sušenky a zmražené těstoviny, které stačí ohřát v mikrovlnce. Mýdlo, šampon, zubní kartáček. A deka. Na chatě není topení a ona si není jistá, jestli by dokázala rozdělát oheň.

Platí a obtížená taškou míří k autu. Slunce hřeje do zad a vzduch voní odcházejícím létem.

Nebude to nakonec tak strašné. Pár týdnů zůstane na chatě v horách; tam ji nikdo nenajde. Patřívála otcí, ale když od nich odešel, kdovíproč neprojevil zájem si ji nechat. Matka tam občas jezdí, ale nikdy se neobtěžovala přepsat ji na sebe. Ví o ní jen ona a Harley – je to téměř dokonalý úkryt.

Zůstane tam, dokud se bouře nepřezene. Až se matka uklidní a nechá si všechno pořádně projít hlavou, snadno z toho Harley vyseká. Jenže v momentě, kdy si nasadí růžové brýle, zahlédne na dálnici modrobílý vůz.

Policie.

Auto jede pomalu. Spolujezdec je vykloněný z okénka. Před benzínkou přibrzdí.

Srdce jí splašeně tluče. Stojí u odpadkového koše, hlavu skloněnou, předstírá, že něco hledá v kabelce. *Jed' dál, jed' dál, jed' dál.*

Jede. Ale nejbližší odbočka není ani kilometr daleko. Může se vrátit. Může přivolat posily.

Určitě mají její poznávací značku. Je pitomá; proč jí něco tak prostého nedošlo dřív?! Utíká s terčem namalovaným na zádech. S rostoucí hrůzou si uvědomuje, že tady bude muset nechat auto. Hory, předtím směšně blízké, najednou mizí v dáli. Co má k čertu dělat? Jít pěšky? *Stopovat?* Co když ji někdo pozná? Matka řekla, že její útěk není trestný čin. Nezákonné jednání ale určitě ano. Zavřou ji? Dostane kromě hemofilického cejchu i nálepku kriminálnice?

Vtom uslyší tlumený smích.

„To víš, že ano, miláčku. Zrovna stojím na benzínce, budu tam do půl hodiny. Ne, s tetou jsem nemluvila. Myslela jsem, že to zařídíš...“

Ta žena je drobná, oproti Harley vlastně maličká. Tankuje, ležérně se opírá o vůz a vypadá, že je plně zaměstnaná hovorem. Oboje přední dveře nechala otevřené, aby se horký vzduch v autě aspoň trochu ochladil. A klíčky jsou v zapalování.

Harley udělá jeden krok. Váhá. Opravdu by byla schopná něčeho takového...? Pak si ale vzpomene, jaké pohledy po ní vrhali tam na školním dvoře, když ředitelka přečetla její jméno. Najednou ví, že to udělat *musí*. Přistoupí k ženě. Prudce do ní strčí, a když se k ní nebožačka otočí, uštědří jí sevřenou pěstí ránu do žaludku. Jako z dálky slyší výkřik a zvuk mobilu tříštícího se o obrubník. Hlas v reproduktorech utichne. Žena se pokouší vstát. Harley si jen matně uvědomuje, jak do ní kope, jak žena přestává bojovat a mění se v skučící schoulené klubíčko. Skočí do auta. Pak z náhlého popudu vyhodí z okénka mobil.

Odjíždí tak rychle, jak si jen v hustém provozu troufá.

+++

Jen pomalu jí dochází, co právě udělala. Určitě tam byly kamery. Zavolá jí policii. Všechno jenom tisíckrát zhoršila!

Ale nedokáže toho litovat. Než tu ženu najdou, bude to chvíli trvat. *Musí to trvat!* Harley potřebuje jen tři čtvrtě hodiny. Čtyřicet pět minut, pak bude všechno jedno. Nechá auto někde v lese a na chatu dojde pěšky. Nikdo nezjistí, kde je.

Přesto jí zběsile tluče srdce a každých třicet sekund ve zpětném zrcátku kontroluje silnici za sebou. Povolené rychlosti se drží jen silou vůle. Nakonec zapíná rádio, protože už není schopná být dál jen sama se sebou. Doufá, že ta žena měla aspoň dobrý hudební vkus, ale z přístroje se ozve něco úplně jiného.

„Krátko po poledni došlo na čerpací stanici na 24. kilometru dálnice S8 k přepadení a krádeži vozu. Viníkem je žena, věk osmnáct let. Jde pravděpodobně o tutéž osobu, která dnes v ranních hodinách utekla ze Střední školy svatého Johanna Dánského. Policie pátrá v celé oblasti a vyzývá občany ke spolupráci. O dalším vývoji vás budeme informovat.“

Na první odbočce sjíždí z dálnice. Má pocit, že z auta někdo odčerpá všechny kyslík. Ruce se jí tak třesou tak příšerně, že málem neudrží volant.

Sleduj mě, pomyslí si zoufale. Ten modrý volkswagen, který se jí už deset minut drží v zádech, taky odbočil.

Má pokračovat na chatu? Autem, které podezřívají? *Kradeným* autem?

Silnice vede do lesa. Za sklem vidí Harley koruny kaštanů, sem tam postříkané hnědozlatými podzimními skvrnami.

Pronásledovatel je stále za ní. Zoufale šlápně na plyn a mizí mu z dohledu. Když pojedě dost rychle... Možná jim uteče... Jenže co když už někde vpředu chystají zátarasy?

Podél cesty se mihne odpočívadlo. Nad ním se zvedá strmý svah. Měla by? Je to logické, jenže jí se najednou nechce opouštět zdánlivé bezpečí auta. Ale může jí to zachránit. Schová se, pěšky dojde k chatě. Vůz ať vezme čert. Prudce brzdí. Kabelku i tašku s potravinami nechává na sedadle.

V krvi jí pulzuje adrenalin. V krvi... *V té nečisté, zkažené, nemocné krvi,* napadne ji. Z té myšlenky mrazí.

Zem je pokrytá mechem, kůrou a vrstvou prvního podzimního listí, hlasitě šustícího pod nohama. V tom má pocit, že za zatačkou něco slyší. Skřípění pneumatik?! Nesmí ji tu najít. Bez přemýšlení se rozběhne do lesa. Stačí se dostat za ten kopec! Tam ji ze silnice neuvidí...!

Běží jako o život. *Běží* o život. Má pocit, že jí každou chvíli prasknou plíce, a nohy má jako z olova. Jako by ji někdo přišrouboval k zemi, ať se snaží sebevíc, téměř se nehýbe.

Hluk motoru. Policie? Nemá čas se ohlížet.

A pak konečně padá mezi borůvčí na druhé straně kopce, kde ji ze silnice nikdo neuvidí, prudce lapá po dechu a před očima se jí dělají mžitky. Cítí nevyslovitelný vděk, i když vlastně sama netuší, komu nebo za co.

Shlíží dolů na silnici.

Nikdo tam není.

Vstane a sklepává ze sebe listí. Rozhlíží se po nějakém orientačním bodě, ale les vypadá na všechny strany stejně. Na chvíli zalituje, že se zbavila mobilu; bylo by směšně snadné najít si v aplikacích mapu a nechat se dovést až přímo k chatě. Teď může jenom hádat, kterým směrem by se měla vydat.

A tak zvolí tu nejrozumnější možnost – dál do lesa, co nejdál od silnice.

+++

Smráká se. Slunce ještě nezapadlo, ale v lese začíná večer už teď. Současně se světlem mizí i teplo. Harley v lehkém tílku drkotá zuby. Proklíná samu sebe, že nechala deku v autě. Jak úžasné by bylo se do ní zabalit, lehnout si někam do hromady listí a spát a spát...

Netuší, jak dlouho už je na cestě; dávno ztratila představu, kterým směrem jde. I důvod, *proč* vlastně jde, je najednou nejasný a mlhavý. Proč

je večer sama v lese, když by měla být doma v teple? Jsou události dnešního rána opravdové, nebo je to jenom obludná noční můra, halucinace, ze které se neumí probudit?

Zprvu bezhlavě utíkala a děsilo ji každé pitomé zašustění. Panická hrůza ale brzy zmizela, a spolu s ní odešla i síla pokračovat. Posledních pár hodin se jen bezcílně, otupěle vleče.

Kdo ví, jak dlouho by nakonec šla, nebýt těch světel.

Jsou daleko, ale v lesním šeru je Harley vidí dokonale.

Světla. Baterky.

Hlasy.

Policie! Hledají ji!

Hrůza je zpátky. Dává se do běhu. V tu chvíli ji ani nenapadne, že tím na sebe dokonale upozorní. Instinkt velí utéct, dostat se co nejdál. Poslechne a běží a za sebou slyší hlasy a světla míří přímo na ni a ona nemůže nic jiného než utíkat dál a dál...

A pak najednou stojí sama uprostřed prázdna. Les je tichý, šedý, liduprázdný. Po světlech není ani památky a ona se neodvažuje hádat, jak opravdová ve skutečnosti byla.

Uvědomuje si, že klečí v mokřině. Ruce má od hlíny – spadla? – a tvář mokrou od slz. Co bude dělat, když už ji zradily i vlastní smysly?

Vstává a potácí se dál.

+++

Ze všeho nejdřív ji napadne, že je to místo opuštěné. A že se na ni konečně usmálo štěstí. Už třikrát prchala před pronásledovateli, kteří se nakonec ukázali být jen iluzí. Každý krok je těžší a těžší. Harley si je dobře vědoma, jak daleko za hranici svých možností se vydala. Že tohle už dlouho nevydrží.

Pak objeví tu chatu. Jenže radost ve chvíli vystřídá hrůza. Z komína se kouří.

A někdo sedí na verandě.

Už nemá sílu utíkat. Bezmocně se hroutí na zem a sleduje, jak se ten člověk otáčí, pak vstává a jde k ní. Pak se všechno propadne do tmy.

+++

„Co je ti, holka? Slyšíš mě? No tak, jsi v pořádku?!“

Kdosi s ní cloumá. Zvedá obličej špinavý od hlíny, slz a hlenu.

„N... ne...“

„Co je ti? Kam to u všech svatých utíkáš?“

Snaží se zaostřit. Tvář, která se nad ní sklání, je zarostlá a vrásčitá.

„Pomozte mi,“ zahuhlá skrz mlhavou clonu. „*Musíte* mi pomoci.“

„Jak bych to měl udělat, když nemám tucha s čím, holka?“

Chytá toho muže za předloktí. Nejspíš moc silně, protože se jí vytrhne a zakleje.

„Schovejte mě. Jinak mě najdou. Prosím!“

Stařec se mračí. Pak jí ale poklepe na rameno.

„Pojď dovnitř. Rychle, než tě někdo uvidí.“ Je slabý, ale pomáhá jí vstát a otevírá dveře chaty. Harley vděčně klesá na židli.

Zvuk zatahovaných záclon. Teplé žluté světlo. Místnost voní dřevem, cigaretovým kouřem a něčím cizím. Divný, chemický pach.

„Kdo jsi?“ ptá se stařec. Hlas má zhrublý rozčilením. „Před kým jsem tě schoval?“

„Nemůžu to říct. Udáte mě...“

„Řekni mi to. Slibuju, že ti pomůžu.“ Položí jí ruku na rameno. Neohrabané, ale téměř otcovské gesto. „Jenom hajzl by ubližoval mladým holčkám. Já nejsem hajzl.“

Došla na konec. Nemá kam jít ani co ztratit. Ten člověk jí pomohl a pomoci ještě může. Proč by mu to zkrátka neměla říct?

„Zjistili mi hemofilii,“ vzlykne. „U... Utekla jsem. Ze školy. Pak jsem ukradla auto. Sledovali mě, tak jsem se schovala v lese. Hledají mě.“

„A sakra.“ Nevídí muži od obličeje, ale cítí na rameni jeho ruku. Chvěje se. „Počkej tady, holka. Vypadáš příšerně. Dojdu ti pro kapesníky a nějakou deku a dám vařit vodu na čaj. Neboj se, tady tě nenajdou. O to se postarám.“

Zhasíná. Pak odchází a Harley slyší kroky na dřevěných schodech. Zavře oči, pokouší se zklidnit dech. Dokázala to. On jí pomůže. Je v bezpečí! Srdce jí pořád buší do rytmu staccata a dýchá chraptivě a rychle, ale ví, že je po všem. Už není sama.

+++

Čas plyne ve tmě zvláště. Jinak. Nakonec se začne nudit. Vstává – k vlastnímu překvapení se jí nepodlamují kolena – a protahuje se.

Do něčeho vrazí. Malá zašlá lednice. Najednou si uvědomuje, jak strašný má hlad. Jedla naposledy ráno, teď už je večer. Otevírá šedivá dvířka. Snad se stařík nebude zlobit, když si něco vezme.

V lednici toho moc není. Uzeniny, tvrdý sýr, pivní lahve.

Dvě bílé krabičky.

Léky.

Její hostitel stojí ve dveřích.

Zatočí se jí hlava.

„Kdo jste?“

Žádná odpověď. Najednou nevypadá tak staře – rozhodně ne tak moc, aby jí nedokázal ublížit. Harley udělá krok vzad. Zády narazí do stolu.

„Tak kdo sakra jste?“

„Spravedlnost, holka. Spravedlnost.“

„Jste nemocný, že? Neohlašujte mě! Celé je to strašný omyl. Jestli mě ohlásíte, zničíte mi život.“

Stařec se krákově zasměje. „To je to nejmenší, co bych mohl udělat. *Nahlásit tě.* Zavřeli by tě, víš? Za útěk a za krádež a za tvý zavšivený geny.“ Až teď si Harley uvědomuje, že stařec drží v ruce něco dlouhého. Tyč? „Jo,

to by bylo to nejmenší. Ale tohle já neudělám. To by bylo moc mírumilovný, moc mírný. Ani zdaleka ne tak odporný jako věci, který bys prováděla *ty*, kdyby tě nezatkli. Nebo nezneškodnili... jinak.“

Ne. To *není* tyč.

„Jo, mám hemofilii. Skvělý odhad.“ Krákově se zasměje. „Moje matka byla pitomá kráva. Fetovala, a tak se radši vyhnula testování. Tedy to ještě šlo. Nenapadlo ji, že porodí nemocného parchanta.“ Muž udělá krok k Harley. „Dokážeš si vůbec představit, co je tohle za život, děvče? Ne? *Samozřejmě* že ne. Jsi jenom pitomé děcko. Nechápeš, o co tu jde.“

Další krok.

„Je to rok od roku horší. Sleduju to. Jediná věc, co mě na tomhle zasraným světě ještě zajímá, víš?“ Je už skoro u ní, ale Harley se samou hrůzou nedokáže pohnout. „Chci vědět, jak hluboko do toho sajrajtu lidstvo zapadne, než to tu zabalím... Každý rok se rodí víc hemofiliků. Testování přestává účinkovat, nebo se mu inteligenti jako ty vyhnou. Před dvaceti lety to bylo jedno novorozeně z padesáti, dneska jedno z patnácti. Za pár let to bude každé druhé, a pak tu všichni vychcípáme.“

„... prosím...“

Sama sobě zní uboze.

„Prosím?“ uchechtne se. „Pořád to nechápeš. Nedokážeš si *kurva* představit, jaký je hlídat si celý život každý krok. Netušíš, jak strašně bolí, když úplně obyčejně spadneš a praštíš se do kolena. Když se řízneš při loupání brambor a krev ti teče ještě dva dny. Ty nic takového pochopit nemůžeš. Jediný, co *můžeš*, je přivést na svět dalšího zatraceného mrzáka, aniž by se tobě cokoli stalo.“

Facka dopadá zcela nečekaně. Harley zavravorá.

„Bolí to? Doufám, že pořádně.“ Couvá, ale on jde za ní. „Bojíš se, abych tě neudal? Neboj, děvče, to bych neudělal. Nechci, aby mi tu čmouchala policie a sháněla se po tělu.“

Ne.

Harley má dveře přímo za zády.

Je odemčeno.

Vrhne se ven. Musí utéct.

Do nejhustšího lesa. Tam ji nenajde, tam ne, ještě se může zachránit, ještě...

Kroky v listí. Hlas. Křičí. Řve, ať kurva zastaví. Nemůže! Musí běžet!
Výstřel.

Oslepující bolest v noze.

A pak hrubé ruce, které ji mačkají k zemi. Pěst v žaludku. Svíjí se, nemůže popadnout dech.

„Proč...?“

Opravdu to řekla? Nejspíš to byla jen zoufalá myšlenka.

Co s tebou, děvče? Jsi jiná, divná, víš to? Co mám s tebou udělat?

Na tváři jí přistane něco mokrého. Plivanec?

Zvedá hlavu. Opatrně. Muž si ji měří ledovým očima.

Jsi netvor, slyšíš? Měli se tě zbavit, už když ses narodila. No co, ještě není tak pozdě.

Zvedá ji na kolena. Ne víc, může jen klečet.

Jako na popravě.

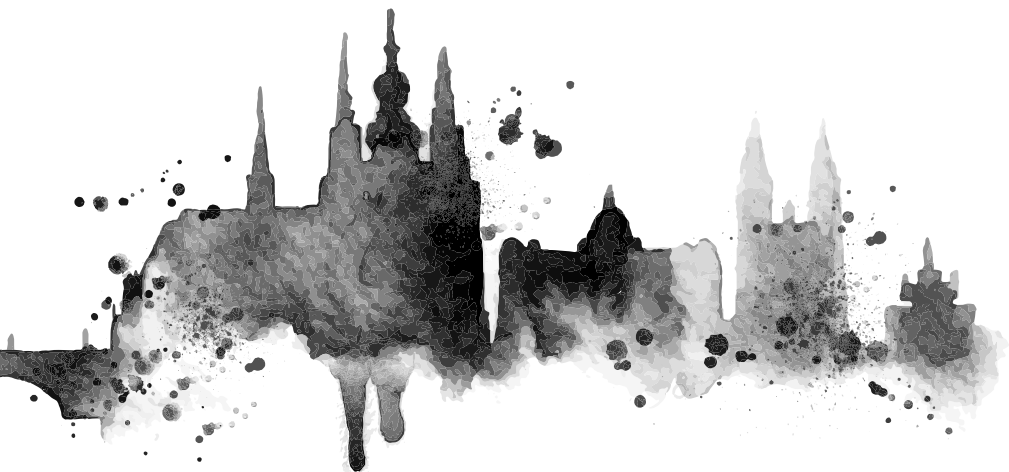
Tohle jsem nechtěla! Neublížujte mi, za nic nemůžu. Chtěla jsem jenom normální život, nikomu jsem nic neudělala. Prosim...!

Není schopná jediného slova. Nemůže se ani pohnout.

Může se jen bezmocně dívat do černého ústí hlavně.

Následuje štěkavý výstřel a po něm už není nic.

HRA OZVĚNY

Kateřina Ševčíková

Teoreticky jsem ho zabila, napadlo ženu krácející ulicí.

Byla natolik zabraná do svých myšlenek, že nevníkala nic z okolí. Neviděla jasný měsíc ani hvězdy bezmocně se snažící prozářít temné nebe. I kdyby žena věděla, že má zítra nastat úplněk, nezajímalo by ji to. Nevšíkala si ani tmavé ulice, která se teď každému pokoušela namluvit, že ukrývá nějaké tajemství. Tohle městečko mělo sice spoustu tajností, avšak tady, v této ulici, se zcela určitě nenacházely.

Aniž by si to uvědomovala, hledala žena během chůze stíny a skrývala se v nich. Nemělo to žádný význam, ale nevědomky ji to uklidňovalo. V mysli si spojovala svůj obraz se slovem vrah a hned nato od této představy couvala pryč, jen aby se k ní opět vrátila. Nakonec vnitřní boj ukončila a uklidnila se. Nezabila ho. Mohl si za to sám.

S tímto ujištěním zvedla pohled k nebi a nasála teplý letní vzduch. Až teprve teď si poprvé za celou dobu všimla noční oblohy. Utřela si zpočené ruce do kalhot a opustila tu protivnou ulici. Zabočila do menší uličky, kde se k sobě těsně tiskly malé domky. Panovalo naprosté ticho, nebylo tu ani živáčka. Většina lidí měla za pár hodin vstávat do práce. Přestože byly zrovna prázdniny, po mladších lidech jako by se slehla zem.

Ženu opět mimoděk zamrazilo v zádech. Strčila ruku do kapsy plátěných kalhot a vytáhla z ní mobil. Umělé světlo displeje jí ozářilo bledý obličej. Zkontrolovala čas a vrátila telefon zpátky. Musím sebou hodit, napadlo ji. Přidala do kroku. Nechtěla přijít pozdě.

+++

„Věříš na duchy?“ zeptal se mě ten podivný chlápek. Zdvihl jsem jedno obočí. No řekněte sami, kdo se v dnešní době ještě zabývá věštěním, zaříkáváním nebo čtením aur? Já tedy nikdy nikoho takového nepotkal. Alespoň do dnešního dne. Důvodem bylo možná to, že jsem nikdy nic takového nevyhledával. O to větší ironií bylo, že jsem právě seděl v domě jednoho šarlatána.

„Babi, ať ten čaroděj udělá nějaké kouzlo!“ zašeptala moje šestiletá sestra Sofie tak, že to slyšeli všichni. Marius, muž, který na mě právě hleděl a ptal se mě na tu šílenou otázku, nebyl výjimkou. Nevypadal ale, že by si s tím nějak dělal hlavu.

„Okultista, broučku, ne čaroděj,“ vysvětlila jí babička. Nemyslím, že to k něčemu bylo. Moje sestra byla hyperaktivní a věštění z dlaně ji příliš nezaujalo. A popravdě mě taky ne. Dozvěděl jsem se, že budu žít hodně dlouho. To bych si taky dovedl vymyslet.

Byl jsem otrávený, ale upřímně Marius za to ani nemohl. To spíš moji rodiče, kteří mě donutili jet na týden sem, k babičce. V osmnácti trávit prázdniny u babičky? Prosím zastřelte mě někdo. Když jsem rodičům oznámil, že nikam nejedu, nasadili výhrůžný tón a přichystali si pro mě vyčerpávající proslov. Když jsem byl malý, tak jsem prý taky trávil čas u babičky a Sofii o to přece nemůžu ochudit. Sofie by tu sama být nechtěla a babička si velmi přála mít na chvíli vnoučata u sebe. *Paráda*, jako bych byl nějaká chuva. Věděl jsem však moc dobře, že sestra by tady sama klidně zvládla být. Je na svůj věk celkem vyspělá, ale když se jí to hodí, hraje si na malého usmrkance. Jakmile jsem tenhle svůj názor sdělil rodičům, je-

jich pohled zledovatěl a ukončili rozhovor svou typickou nezaměnitelnou větou: Dokud žiješ v našem domě, budeš se řídit podle našich pravidel.

Skvěle.

Já tu ale opravdu nechtěl být. Hlavně kvůli tomu, co se stalo loni.

A jak jsem se vlastně dostal sem, k Mariovi? Babička si myslela, že svá vnoučata potěší, když je vezme k okultistovi. Podle ní jsou všechny nadpřirozené věci úžasné. Maria poznala díky tomu, že se vyznal i v léčitelství. Pomáhal jí s křečovými žilami nebo s něčím takovým.

Marius si posunul své brýle s černými obroučkami blíž ke kořeni nosu a čekal na mou odpověď.

„Ne, na duchy vážně nevěřím. Ani na... další podobné věci.“ Nemělo smysl lhát.

„Aha,“ pokýval hlavou. Zdál se zklamaný. „Já jen, že pokud byste chtěli, dokážu komunikovat se zemřelými. Takže kdybyste si přáli znát nějakou odpověď...“

Zajímalo by mě, zda existuje něco, co ten chlap neumí, pomyslel jsem si sarkasticky. V tu chvíli jsem však ještě netušil, že tahle známost se mi bude hodně brzy hodit.

Nevypadalo, že by o Mariovu nabídku měl někdo zájem. Tedy až na mou sestru. „Já! Já bych chtěla mluvit s duchem,“ přihlásila se jako ve škole.

„Dobře,“ usmál se na ni blahosklonně Marius. „A cí odpovědi bys chtěla znát?“

„Pandory,“ odpověděla dychtivě Sofie a já s tichým zaúpením skryl obličej v dlaních. No to snad ne.

„A kdopak byla Pandora?“ Úsměv neopouštěl okultistovu tvář.

„Naše kočka.“

Když jsme se vrátili domů z našeho výletu do světa okultismu, už se stmívalo. Jak se zdálo, přežil jsem tady na prázdninách celé dva dny.

V hale jsem skopl boty a vydal se do kuchyně za babičkou a sestrou. Odsunul jsem židli od jídelního stolu a unaveně se do ní zhroutil.

Babiččin dům byl pro jednoho člověka příliš velký. Přitom tu žila bez dědy už celá léta. Všechny místnosti byly vyzdobeny obrazy a fotkami v rámečcích, které připomínaly rušnější a veselejší chvíle tohoto místa. Výhodou však bylo, že když jsem sem přijel, měl jsem pro sebe celý pokoj.

„U Maria to pěkně uteklo, že? Úplně jsem ztratila pojem o čase,“ zavrtěla nechápavě hlavou babička, ale přitom se spokojeně usmívala.

„Jo, možná umí ovládat i čas,“ odpověděl jsem kousavě. Nikdo na mou poznámku nezareagoval; hlavně babička ji úspěšně zvládla ignorovat.

„Vlastně díky němu mě napadlo, že byste mohli přijet sem ke mně na prázdniny. Minulý rok jste si to tu užili, nebo ne?“ prohodila, ale na odpověď nečekala. Stejně bych teď nedokázal něco říct. Při pomyslení na minulé prázdniny se mi úzkostí stáhlo hrdlo. „Máte hlad? Mohla bych udělat palačinky,“ navrhla.

A tak jsme se brzy všichni cpali palačinkami. Aspoň jedna věc tu byla dobrá – jídlo. Ne nadarmo se říká, že u babičky chutná nejlíp. Ta nikdy neprováděla vegetariánské experimenty, jak se to často dělo u nás doma. Těsně před odjezdem mi byla prokázána ta čest ochutnat zeleninovo-prosový nákyp. Myslím, že jsem nikdy nejedl nic šilenějšího.

„Bene, vynes smetí,“ přikázala mi babička, když jsme dojedli.

Otráveně jsem se podíval na hodiny, které oznamovaly něco po čtvrt na jedenáct. „Teď?“ zeptal jsem se nevěřicně.

„Ano, teď. Popadni ty odpadky a mazej.“ Tak přece jen není ta její trpělivost nezdolná.

Rychlostí šneka jsem se doplazel ke koši a s plným pytlem se pak vydal k domovním dveřím. Popelnice stála před domem. Vyšel jsem do noci prosvětlené slabým světlem pouličních lamp a šoural se k ní.

Nejdřív jsem si ničeho zvláštního nevšiml. Možná to bylo tím, že jsem byl unavený a soustředil se pouze na popelnici. Když jsem k ní však došel, koutkem oka jsem zachytil nějaký pohyb. Podíval jsem se tím směrem a vylekaně sebou trhl. Ruce mi vyletěly do vzduchu a s nimi i pytel se smetím. Dopadl na zem a odpadky se rozletěly všude okolo. Srdce mi

vynechalo, jen aby mohlo po pauze bušit ještě rychleji. Málem mi vyskočilo z hrudi.

Panebože. To není možné. To prostě nemůže být pravda.

Zpocenýma rukama jsem si protřel oči, bylo to ale jen rychlé gesto, protože jsem se bál pustit z očí postavu stojící na opačné straně silnice.

Pořád tam byla. Žena s rudými vlasy, oblečená do slunečně žlutých šatů po kolena. Její kůže byla bílá, přesněji se zdála skoro *průsvitná*.

Na tom celém by možná nebylo nic zvláštního, kdybych nevěděl jednu věc. A to že tahle žena je ve skutečnosti *mrtvá*. Věděl jsem to bez jakýchkoli pochyb. Věděl jsem to, protože...

Začal jsem pomalu couvat zpátky k domu, přitom jsem z ní ani na chvíli nespustil oči. Bál jsem se i mrkat. Ona tam však jen tak stála, jako by z jiného světa, a upírala na mě smutný pohled. V nohou jsem cítil podivnou slabost. Byl to strach.

Když už jsem byl skoro u dveří, otočil jsem se na patě a vběhl do domu. S dveřmi jsem prudce práskl a bezradně zůstal stát v hale. Schovávat se v domě bylo dost směšné. Pokud to venku je duch, nepomůže mi žádná zeď nebo dveře.

Jsi paranoidní, vynadal jsem si. Beztak za to může ta návštěva u okultisty. Duchové přeci neexistují, snažil jsem se uklidnit. Přesto jsem si ale jasně vybavoval, co jsem venku viděl. Ta žena vypadala úplně stejně jako v ten den...

„Bene, co to tu vyvádíš?“ Babička vešla do haly a upírela na mě příkrý pohled. Když jsem nic neodpověděl, vydala se ke dveřím a k mé hrůze je otevřela.

„To nemyslíš vážně! Podívej se na ty odpadky! Jsou všude!“ Otočila se na mě a strohým hlasem se mě zeptala: „Tys pil?“ Nečekala na mou odpověď a pokračovala: „Neměl bys to s tím alkoholem tolik přehánět. Možná bys měl zajít za odborníkem.“ Stále jsem mlčel.

Babička chvíli čekala, zda přece jen něco neřeknu, a když ji to už omrzelo, prohlásila: „Teď běž okamžitě posbírat ty odpadky. A potom mazej

do postele. Ještě si rozmyslím, jestli to řeknu rodičům.“ S tím odešla a domovní dveře nechala otevřené.

Nemohl jsem se donutit k pohybu. Po chvíli jsem se nakonec odhodlal a opatrně se přesunul ke vchodu. Pohled jsem zabodl do míst na druhé straně silnice.

Nikdo tam nebyl.

Úleva to však byla jen částečná. Protože já jsem *věděl*, co jsem viděl. To se mi prostě nemohlo zdát.

Opatrně jsem došel zpátky k popelnici, sehnul se k zemi a začal sbírat rozsypané odpadky. Některé stihly doletět až na silnici. Zatímco jsem sklízel smetí, ani na chvíli jsem nespustil pohled z místa, kde jsem ještě před chvílí viděl stát tu ženu.

Když jsem uklidil spoušť, kterou jsem způsobil, zachoval jsem se podle babiččiny rady a vydal se do svého pokoje. Krátce jsem se osprchoval a potom zalezl do postele. Svářely se ve mně dva protichůdné pocity. Jedna moje část mě uklidňovala, že se mi to celé jen zdálo, že jsem měl halucinace. Zcela jistě za to mohlo tohle prostředí, které mi silně připomínalo události minulého roku.

Má druhá část si však nedokázala vysvětlit, jak by se mi ta žena venku mohla jen zdát. Dokonce jsem nebyl daleko od víry, že byla opravdu duch. Napadaly mě i takové myšlenky, že ji vyvolalo moje skálopevné prohlášení u okultisty, že na duchy nevěřím. Možná se zjevila, aby mi dokázala, jak moc se mýlím. Nebo aby mi připomněla, co jsem provedl.

Zachumlal jsem se ještě víc do peřiny. Nemělo to však žádný účinek. I přes letní horko jsem cítil, jak jsou moje ruce i nohy studené. Pokoušel jsem se usnout, ale i přes veškerou únavu se mi to nedařilo. Myšlenkami jsem se pořád musel vracet k minulému létu.

Trávil jsem prázdniny stejně jako letos se sestrou u babičky. Tenkrát jsem byl ještě víc otrávený než teď. Mojí jedinou záchranou byl mobil, díky kterému jsem byl v kontaktu s kamarády. A taky flaška, kterou jsem našel schovanou u babičky ve spíži. Bral jsem to jen jako nástroj proti

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.